

Deu anys de cor a la UdG

El Cor de la UdG fa 10 anys. La formació coral ha assolit una dolça maduresa que no és obstacle per ambicionar nous reptes. El seu punt fort és haver aconseguit un alt grau de cohesió, un sentiment de pertinença que conviu amb la renovació natural del grup de cantants.

En una part, hi ha els professors, els membres del PAS i els exestudiants. En l'altra, els nous estudiants. En la barreja d'ambdues, el Cor de la UdG troba la pròpia identitat. Un cor universitari, per definició, sempre està en moviment. Els estudiants entren i surten del grup al ritme que els marquen els estudis. En aquests deu anys de vida, pel Cor de la UdG n'hi han passat molts —n'hi han cantat molts, es podria dir. En la inauguració del curs acadèmic, en jornades de portes obertes, en entregues de premis o diplomes de final de carrera. També més enllà de la mateixa universitat, al Festival de Músiques Religioses o a la Mostra de Flors.

“Cantar al Cor és una mena de catarsi”, explica el seu director, Joan de la Creu Godoy. En el moment de començar l'assaig es pot estar rebotat, pot fer mandra, però després de cantar hom surt relaxat. “Alguna cosa passa: el fet harmònic et regenera per dintre i et fa sentir bé”. El Cor de la UdG és un *instrument* prou conegut que amb el pas del temps s'ha anat consolidant. “Hi ha germanor”, declara. El sentiment s'encomana als cantaires nous. Un moment especial són els viatges, les sortides, els caps de setmana musicals que es programen per assajar. El Cor està obert a noves incorporacions, no volen caure en elitismes.

Al Cor hi ha moltes més noies que nois. “No està equilibrat i em penso que no ho estarà mai”, es lamenta el director. Per cantar no es necessita res especial: una veu sana i uns coneixements musicals bàsics que, amb la pràctica, ja creixeran. Les noves tecnologies faciliten la tasca d'assajar. Des de casa, els cantaires poden descarregar-se les partitures i uns arxius MIDI que els acompanyen en l'assaig. Amb una certa ironia afegeix que, a una veu masculina, “li posarem totes les facilitats”.

Explica que la música representa un despertar no només de la part sensible, sinó també de la intel·lectual, perquè “s'ha comprovat que ajuda a desenvolupar les capacitats de les persones”. Per a un professor de música com ell, proporcionar una bona formació artística als infants resulta imprescindible per a una educació equilibrada, i es mostra convençut que, si es tingués, “faría

El Cor de la UdG és un *instrument* prou conegut que amb el pas del temps s'ha anat consolidant.

////////////////////////////////////

Per cantar al Cor no es necessita res especial: una veu sana i uns coneixements musicals bàsics que, amb la pràctica, ja creixeran.

////////////////////////////////////

Godoy defineix el repertori com a eclèctic, pensat per satisfer-lo a ell, als que canten i, sobretot, a la gent que els escolta.

pujar el nivell d'altres branques del coneixement, ara que tant es parla de la seva qualitat”.

El director posa un notable al seu Cor, però sense autocomplaença, perquè “si t'adorms vas enrere”. Defineix el repertori com a eclèctic, pensat per satisfer-lo a ell, als que canten i, sobretot, a la gent que els escolta. Canten música religiosa i música popular, moderna o espirituals. Fins i tot s'accepten els suggeriments dels mateixos cantaires, que poden aportar al conjunt aquelles músiques que coneguin i els puguin anar bé. Però, si de totes les cançons del repertori n'hagués de triar una, es quedaria amb el *Cantique* de Jean Racine, de Gabriel Faure, perquè “és un càntic preciós en el qual el cor pot deixar anar tot el que té a dins”.

Assaig general

El Cor de la UdG assaja a l'aula 35 de la Facultat d'Educació i Psicologia. És una sala gran, amb el pentagrama a la pissarra i un piano al costat. Avui Joan de la Creu Godoy vol reproduir les condicions que es trobaran a l'Auditori, en el concert commemoratiu dels deu anys. Si els altres dies canten fent un semicercle, ara toca provar quatre rengleres. Els cantaires van desfilant. Al fons, els baixos; després, els tenors; al seu costat, les contralts; i, finalment, les sopranos. A primer cop d'ull es veu que hi ha moltes més dones que homes, potser una proporció de tres a un. El director els col·loca personalment. Aquí no hi ha improvisació: mana la veu. Els vol allà on ell els pugui sentir bé, on resultin millor per a la sonoritat del cor. Entre els que canten hi ha estudiants joves, d'altres que ja no són a la Universitat però que segueixen per gust, uns quants professors i algun PAS. Hi ha xivarri. Es preparen les partitures. Tots estan d'acord que, quan canten, se senten millor. N'hi ha que tenen una bona formació musical, però d'altres tot el que saben ho han après aquí, amb el Cor de la UdG. L'espai es va omplint, tothom és a lloc. Joan de la Creu Godoy prepara el faristol i fa un gest. Comença la música.

L'assaig fa evident el predomini femení.